

Arrest

nr. 116 667 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2013 met refertenummer 33642.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 november 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) B.(...), bent een vijftientwintigjarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine. U werd geboren in het dorp Mamakhel in het district Kama in de provincie Nangarhar. Toen u twee jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar de stad Nawagai in Bajaur Agency in FATA (Federally Administered Tribal Areas) in Pakistan vanwege het aanhoudende geweld in uw regio van herkomst. U keerde verschillende keren terug naar uw geboortedorp. Net voor uw vertrek naar Europa was u achttwintig dagen in Mamakhel. U ging nooit naar school maar volgde wel koranlessen. Op deze manier leerde u de Koran lezen en het alfabet schrijven. U werkte in een fruitkraam op de markt. U bent ongehuwd. Uw vader stierf een natuurlijke dood net voor uw vertrek uit Afghanistan. Uw moeder keerde samen met uw zus G.(...) S.(...) terug naar Pakistan. Uw broer, A.(...) K.(...), verblijft in Afghanistan sinds de inval van de Amerikanen en sloot zich aan bij de taliban. U heeft geen contact meer met uw familie.

U verbleef in Pakistan in een huurhuis van Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...) die verbonden is aan de groepering Ansar Ul-Islam die de taliban bevecht in de regio. Op vraag van Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...) bewaakte u een zestal dagen zijn huis samen met de jongens F.(...) en S.(...). U kreeg te horen dat de Mawlawi een brief had ontvangen waarin een fatwa werd uitgesproken over iedereen die aan zijn zijde stond. Kort erna werden F.(...) en S.(...) dood teruggevonden. U keerde met uw gezin terug naar uw regio van herkomst in Afghanistan waar jullie een huis huurden naast het huis van uw oom. Uw neef, G.(...) Z.(...), en uw broer, A.(...) K.(...), zijn aangesloten bij de taliban. Toen uw broer vernam dat jullie terug waren gekeerd naar Mamakhel, kwam hij naar jullie huis. Hij verweet uw vader een lafaard te zijn omdat hij jaren had doorgebracht in Pakistan in plaats van in Afghanistan te vechten en haalde naar u uit omdat u uw baard had afgeschoren. Na de begrafenis van uw vader zette uw broer u verschillende keren onder druk om mee te vechten met de taliban en wilde hij uw zus laten trouwen met uw neef G.(...) Z.(...). U regelde een rit naar Pakistan voor uw moeder en uw zus. Uzelf reisde naar Europa met behulp van een smokkelaar. U was ongeveer twee maanden onderweg naar België waar u op 13 februari 2013 arriveerde en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u uw broer, A.(...) K.(...), omdat hij u onder druk zette mee te vechten in de jihad. U vreest een terugkeer naar Pakistan omdat de taliban een fatwa uitspraken tegen de medestanders van Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de taskara van uw vader, twee enveloppes, een bevestigingsbrief van uw werk voor Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...) en een document van UNHCR over IDP's (internally displaced people) in de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Wat betreft uw vrees voor de taliban in Pakistan vanwege uw affiliatie met Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...), dient te worden gewezen op het feit dat u de Afghaanse en niet de Pakistaanse nationaliteit bezit. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. De Vluchtelingenconventie definieert een vluchteling als een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]. De vrees die door de asielzoeker wordt ingeroepen, dient bijgevolg te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan hij de nationaliteit beschikt. In uw geval is dit Afghanistan. Aan uw verklaring dat in Pakistan een fatwa werd uitgesproken tegen medestanders van Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...) en dat de taliban in uw regio in Afghanistan hiervan op de hoogte waren omdat deze groeperingen met elkaar verbonden zijn (CGVS p.12), kan geen geloof worden gehecht vanwege uw erg korte en beperkte activiteiten voor deze Mawlawi. Aangezien u slechts zes dagen in opdracht van G.(...) D.(...) K.(...) de wacht hield en u aangeeft dat u behalve deze zes dagen wachthouden niets gedaan heeft dat de wrevel van de taliban zou wekken en u geen banden had met de groepering Ansar Ul-Islam (CGVS pp.10,13), is het weinig aannemelijk dat uw identiteit en uw activiteiten gekend zouden zijn in uw regio van herkomst in Afghanistan.

Daarnaast wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan door uw broer, A.(...) K.(...), onder druk gezet werd om zich aan te sluiten bij de taliban.

Zo is het weinig geloofwaardig dat uw broer voor de taliban vocht, gezien uw zeer beperkte kennis over zijn activiteiten en zijn positie binnen deze groepering. U weet niet voor welke commandant uw broer A.(...) K.(...) en uw neef G.(...) Z.(...) vochten (CGVS p.12). Wanneer u gevraagd wordt naar de activiteiten van uw broer bij de taliban, verklaart u dat dit niet weet en dat hij enkele jaren in de bergen verbleef. Verder geeft u het algemene en daardoor weinig overtuigende antwoord dat uw broer volgens sommige mensen tegen het leger en de overheid vocht en volgens anderen preken gaf over de jihad in de moskee (CGVS p.13). U weet echter niet in welke moskee hij preken gaf en verklaart niet te weten wat hij deed of hoe de mensen over hem dachten (CGVS p.14). Verder vernoemt u het feit dat de taliban aanvallen plegen in Pakistan en Jalalabad. Wanneer u gevraagd wordt op welke manier uw broer hierbij betrokken was, verklaart u dat u niets over hem weet (CGVS p.14). Vanwege uw manifest gebrek aan kennis over uw broers verbondenheid met de taliban, kan hier geen geloof aan worden gehecht. U verklaart namelijk dat uw broer op geregelde tijdstippen met uw neef G.(...) Z.(...) bij uw oom in Mamakhel kwam, dat uw vader telefonisch contact onderhield met uw oom (CGVS p.11) en dat u verschillende keren met uw familie vanuit Pakistan naar Mamakhel reisde (CGVS p.9), waardoor het niet geloofwaardig is dat u niets zou vernomen hebben over de activiteiten van uw broer. Bovendien zou uw broer u bij uw terugkeer naar Mamakhel verschillende keren onder druk gezet hebben om mee te vechten met de taliban (CGVS pp.11,12), waardoor het weinig aannemelijk is dat u zich niet beter zou geïnformeerd hebben over de positie van uw broer bij de taliban.

Evenmin kan geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer u dwong zich aan te sluiten bij de taliban omdat hij op de hoogte was van de fatwa die in Pakistan tegen u zou zijn uitgesproken. Zoals reeds eerder werd aangegeven, is het weinig aannemelijk dat de Pakistaanse taliban met de taliban uit uw regio zouden communiceren over uw affiliatie met Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...) gezien uw lage profiel en uw zeer beperkte activiteiten, namelijk zes dagen wachthouden, voor deze Mawlawi (CGVS p.10). U legt bovendien geen overtuigende verklaringen af over de manier waarop uw broer werd ingelicht over deze fatwa (CGVS p.12). Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, verklaart u namelijk dat u dit niet weet en dat zijn commandant het hem waarschijnlijk verteld heeft (CGVS p.12). U weet echter niet wie zijn commandant is (CGVS p.12). Het is niet aannemelijk dat u niet beter op de hoogte bent van de wijze waarop uw broer vernam dat u in Pakistan door de taliban werd gezocht, gezien hij u meerdere keren opzocht in Mamakhel (CGVS p.12).

Wat betreft uw verklaringen over de poging die uw broer ondernam om uw zus, G.(...) S.(...), uit te huwelijken aan uw neef G.(...) Z.(...) (CGVS p.12), dient te worden opgemerkt dat dit gebaar, hoe laakbaar ook, u niet blootstelt aan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien is het zo dat, vanwege uw ongeloofwaardige verklaringen over uw broers banden met de taliban en de bedreigingen die hij uitte ten opzichte van u, de algemene geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd wordt, waardoor u een correcte inschatting van uw situatie door de asielinstanties onmogelijk maakt.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u vreest door uw broer, A.(...) K.(...), te worden gerekruteerd om mee te vechten met de taliban in Afghanistan vanwege uw vage en onaannemelijke verklaringen. Wat betreft uw vrees ten opzichte van de Pakistaanse taliban vanwege uw band met Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...), dient te worden gewezen op het feit dat uw vrees steeds moet worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan u de nationaliteit bezit, namelijk Afghanistan. Er kan maar sprake zijn van internationale bescherming als aangetoond wordt dat u geen beroep kunt doen op betekenisvolle nationale bescherming. U heeft echter niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Afghanistan een vrees heeft die internationale bescherming rechtvaardigt. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara van uw vader bevestigt zijn identiteit en afkomst, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. De bevestigingsbrief die u werd opgestuurd door A.(...), de zoon van Mawlawi G.(...) D.(...) K.(...), heeft betrekking op uw situatie in Pakistan. Zoals reeds werd gemotiveerd, dient uw vrees ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Het artikel van het UNHCR dat u voorlegt heeft betrekking op de situatie van IDP's (Internally Displaced Persons) in de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan. Deze informatie wordt indachtig gehouden bij het nemen van de beslissing maar kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De enveloppes hebben geen bewijswaarde met betrekking tot dit dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in het district Jalalabad te worden beoordeeld. Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Kama in de provincie Nangarhar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in het district Jalalabad dat gelegen is in de provincie Nangarhar. Volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Uw district van herkomst, Kama, bevindt zich bovendien in dezelfde provincie als de stad Jalalabad waardoor u vertrouwd bent met de regio. Gezien geen geloof gehecht wordt aan de door u verklaarde problemen in Afghanistan, is er geen reden in het kader van uw asielsdossier waarom u zich niet in Jalalabad kan vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte meent dat de thuissituatie van verzoeker relatief veilig is aangezien er toch geen interferentie is tussen de taliban en Pakistan, hetgeen de motiveringsplicht schendt

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. De algemene veiligheidssituatie is zowel in Afghanistan als in Pakistan slecht en er is wel degelijk interferentie aangezien de Pakistaanse taliban eigenlijk de Afghaanse is die gevlucht is na de inval van de Amerikanen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van IPS Nouvelles, twee rapporten van Amnesty International, het reisadvies Afghanistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken en het reisadvies Pakistan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst merkt de Raad op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. In het geval van verzoeker is dit aldus Afghanistan. Daargelaten de vraag of enig geloof kan worden gehecht aan de fatwa die over verzoeker zou zijn uitgesproken in Pakistan, stelt de Raad vast dat verzoeker op basis hiervan geen gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker slechts zes dagen de wacht zou hebben gehouden en voor het overige geen banden had met de groepering Ansar Ul-Islam, in tegenstelling tot F. en S. die hiervoor reeds betrokken zouden zijn geweest bij gevechten tegen de taliban waarbij talibs om het leven kwamen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7, 12 en 13). Het is dan ook niet aannemelijk dat deze fatwa ook tegen hem gericht was. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat hij voor het overige nooit iets gedaan heeft waartegen de taliban gekant was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Tevens weet verzoeker niet wie deze fatwa heeft uitgesproken, noch hoe F. en S. van deze fatwa afwisten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Bijgevolg is het eveneens niet aannemelijk dat verzoekers identiteit en activiteiten gekend zouden zijn in zijn regio van herkomst. Het document van Amnesty International dat verzoeker aanvoert om aan te tonen dat er interferentie is tussen de taliban in Afghanistan en Pakistan, bepaalt enkel dat de taliban in Pakistan ernstige mensenrechtenschendingen plegen en dat de taliban in Afghanistan steeds brutaler worden bij het vermoorden van burgers. Hieruit blijkt geenszins dat de taliban in Pakistan en de taliban in Afghanistan contacten met mekaar onderhouden. Ook blijkt uit het document van IPS nouvelles enkel dat de meeste talibangroepen na de Amerikaanse invasie in 2001 de grens overstaken naar Pakistan, doch opnieuw geenszins dat er contacten tussen de groepen worden onderhouden.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat de broer van verzoeker lid is van de taliban. Verzoeker blijkt immers bijzonder onwetend omtrent zijn activiteiten. Zo weet hij niet voor welke commandant zijn broer en neef vochten en stelt hij, gevraagd naar wat zijn broer deed bij de taliban, slechts dat hij een aantal jaren in de bergen verbleef (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Daarnaast stelt hij dat sommige mensen zeggen dat zijn broer tegen het leger, de overheid en de Amerikanen vecht, terwijl anderen zeggen dat hij in de moskee preken geeft om te gaan strijden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). In welke moskeeën hij deze preken geeft weet verzoeker echter niet, noch bij welke aanvallen hij betrokken zou zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verder kwam dan enkele algemene, vage en uiterst ontoereikende verklaringen omtrent de rol van zijn broer bij de taliban. Op geen enkel ogenblik slaagt verzoeker erin concrete verklaringen af te leggen over zijn broer bij de taliban. Bovendien verklaart hij zelf niets te weten over zijn broer (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Nochtans zou zijn broer regelmatig samen met zijn neef G. Z. bij zijn oom in Mamakhel komen, onderhield de vader van verzoeker contact met deze oom en zou verzoeker verschillende keren met zijn familie naar Mamakhel gereisd zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). Bovendien heeft verzoeker nog contact met zijn oom, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich omtrent zijn broer zou informeren (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3, 6 en 19). Verzoekers onwetendheden en gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen omtrent de positie van zijn broer bij de taliban, zijnde toch de persoon en de organisatie die hij vreest, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Tevens slaagt verzoeker er niet in te verklaren hoe zijn broer op de hoogte was van de fatwa, die hierboven overigens niet geloofwaardig werd bevonden. Hoewel zijn broer hem meerdere keren zou hebben opgezocht, verklaart verzoeker slechts dat hij het niet weet en dat de commandant het hem waarschijnlijk verteld heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Wie de commandant is weet verzoeker evenmin (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12).

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoeker stelt dat zijn broer zijn zus trachtte uit te huwelijken aan zijn neef (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12), dit geenszins aantoonde dat verzoeker persoonlijk vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die Pashtou spreekt en in Pakistan als winkelier een fruitkraam uitbaatte en melk verkocht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7, 18 en 19). Ook kon verzoeker bij het verlaten van zijn land van herkomst reeds op de steun van zijn familie rekenen. Zijn oom langs vaderzijde betaalde de smokkelaar 9000 dollar (stuk 10, verklaring, p. 7). Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidssparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde reisadviezen doen geen afbreuk aan de voormelde informatie. Overigens is het reisadvies inzake Pakistan *in casu* geenszins dienstig. Ten overvloede wenst de Raad te benadrukken dat de informatie die in een dergelijk reisadvies is opgenomen slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch geen leidraad vormt voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De aangebrachte rapporten van IPS Nouvelles en Amnesty International hebben betrekking op de algemene situatie in de grensstreek tussen Pakistan en Afghanistan, Pakistan en Afghanistan en zijn niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 19 november 2013, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk complexe aanslagen zijn, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde hieromtrent geen

opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF